

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๒๑/๒๕๒๓

จำเลยทั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราซึ่งมิใช่ไม้หวงห้ามตาม พ.ร.บ. ไม้ ไม้ ถึงจะได้รับอนุญาตจาก
กระทรวงอุตสาหกรรมแล้ว ก็ต้องได้รับอนุญาตทั้งโรงงานตาม พ.ร.บ. ไม้ ไม้ ด้วย, แม้ไม้ที่นำมาแปรรูปจะมี
ไม้หวงห้าม ก็เป็นความผิด

(๔๐ ก.)

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ ๑๒๒๑/๒๕๒๓

ศาลฎีกา

วันที่ ๕ เดือน มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๒๓

ความอาญา

ระหว่าง

พนักงานอัยการจังหวัดพัทลุง

โจทก์

นางจุฑาพร แซ่ลิ่ม ที่ ๑ นายใจเส่ง แซ่ลิ่ม ที่ ๒ จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติป่าไม้ ความผิดต่อพระราชบัญญัติโรงงาน

จำเลยทั้งสองฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ ๒๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๒
โจทก์ฟ้องว่า (ก) เมื่อระหว่างวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๒๒ เวลากลาง
วันและเวลากลางคืนติดต่อกัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยทั้งสองได้ร่วมกันตั้งโรงงานแปรรูปไม้ด้วยเครื่อง
จักรเพื่ออุตสาหกรรมทำลังไม้ จำนวน ๑ โรง ภายในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจา-
นุเบกษาและเจ้าพนักงานได้ติดสำเนาประกาศไว้ในท้องที่ซึ่งเกี่ยวข้องแล้ว โรงงานแปรรูปไม้เพื่ออุตสาหกรรม
ทำลังไม้ดังกล่าวได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงอุตสาหกรรม แต่จำเลยไม่ได้รับใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้
ตามพระราชบัญญัติป่าไม้จากพนักงานเจ้าหน้าที่ (ข) จำเลยที่ ๑ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งโรงงานจากกระ-
ทรวงอุตสาหกรรมประกอบกิจการทำลังไม้ จำนวน ๑ โรง ตามใบอนุญาตที่ ต. ๑๔/๒๕๒๒ ลงวันที่ ๔ มกราคม
พ.ศ. ๒๕๒๒ ตามใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงานที่ ต. ๑๔๑๕/๒๕๒๒ ลงวันที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๒
กำหนดให้มีเครื่องจักร ๑๖ แรงม้า ครั้นเมื่อระหว่างวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๒๒
เวลากลางวัน วันเวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยที่ ๑ ได้บังอาจเพิ่มหรือเปลี่ยนแปลงเครื่องจักรโรงงานดังกล่าวเพื่อ
ให้มีกำลังเพิ่มขึ้นจาก ๑๖ แรงม้า เป็น ๑๒๐ แรงม้า ซึ่งเพิ่มขึ้นตั้งแต่ร้อยละห้าสิบขึ้นไป โดยไม่ได้รับใบ-
อนุญาตจากปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมหรือผู้ซึ่งปลัดกระทรวงอุตสาหกรรมมอบหมายให้ออกใบอนุญาตได้ เหตุ
เกิดที่ตำบลเขาชัยสน อำเภอเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง เจ้าพนักงานจับจำเลยที่ ๒ ได้พร้อมด้วยเครื่องจักรดีเซล ๑
เครื่อง เครื่องปั้มน้ำ ๑ เครื่อง ใบเลื่อยวงเดือน จำนวน ๕ ใบ โต๊ะสำหรับติดตั้งใบเลื่อย ๕ ตัว และมู่เล่พร้อม

ด้วยสายพานจำนวน ๖ ชุด ซึ่งเป็นอุปกรณ์ในการกระทำผิดเป็นของกลาง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓, ๗๔ ทวิ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๘ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๘ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๒๑, ๔๖ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๖, ๑๓ กฎกระทรวงอุตสาหกรรม (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๑๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๒ ริมของกลาง

โจทก์แถลงรับว่า จำเลยทั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ไม่ใช่ไม้หวงห้ามตามกฎหมายจริงปรากฏตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้น ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๒๒

จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพตามฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า จำเลยทั้งโรงงานแปรรูปไม้เพื่ออุตสาหกรรมทำลงไม้ โดยได้รับใบอนุญาตจากกระทรวงอุตสาหกรรมแล้ว ไม้ที่จำเลยนำมาแปรรูปก็มีไม้หวงห้าม จึงไม่ต้องขออนุญาตทั้งโรงงานแปรรูปไม้ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ อีก การกระทำของจำเลยตามฟ้องข้อ (ก) ไม่เป็นความผิดคงเป็นความผิดเฉพาะฟ้องข้อ (ข) พิพากษาว่าจำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๒ มาตรา ๒๑, ๔๖ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๖, ๑๓ กระทรวงอุตสาหกรรม (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๑๒ ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงงาน พ.ศ. ๒๕๑๒ ปรับคนละ ๔,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงปรับคนละ ๒,๐๐๐ บาท หากจำเลยคนใดไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐ ของกลางคืนจำเลย ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘, ๗๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๘ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๗ อีกกระทงหนึ่ง ให้ลงโทษปรับคนละ ๔,๐๐๐ บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพเป็นเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๘ กึ่งหนึ่ง คงปรับคนละ ๒,๐๐๐ บาท รวมกับโทษอีกกระทงหนึ่งที่ศาลชั้นต้นลงโทษไว้ แล้วเป็นปรับคนละ ๔,๐๐๐ บาท ริมของกลาง นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งสองฎีกา

ศาลฎีกาตรวจจำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ที่จำเลยทั้งสองขอแถลงการณ์ด้วยวาจาเห็นว่าไม่จำเป็น แก่คดี จึงให้คงแถลง คงมีปัญหาในชั้นนี้ว่า การตั้งโรงงานแปรรูปไม้ยางพาราที่ไม่ใช่ไม้หวงห้าม จะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้หรือไม่ พิเคราะห์แล้วพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๑๘ บัญญัติ

ว่า “ภายในเขตควบคุมการแปรรูปไม้ ห้ามมิให้ผู้ใดแปรรูปไม้ ตั้งโรงงานแปรรูปไม้ ตั้งโรงค้ำไม้แปรรูปไม้ ไม้สักแปรรูปไม่ว่าจำนวนเท่าใดไว้ในครอบครอง หรือมีไม้แปรรูปชนิดอื่นเป็นจำนวนเกิน ๐.๒๐ ลูกบาศก์ เมตรไว้ในครอบครอง เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ ฯลฯ” ตามบทบัญญัตินี้แสดงให้เห็นว่าการกระทำแต่ละอย่างที่ระบุไว้ดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ มิฉะนั้น เป็นความผิด โดยเฉพาะความผิดฐานตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยมิได้รับอนุญาตนั้น เมื่อมีการตั้งโรงงานแปรรูป ไม้ขึ้นโดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ แม้ยังมิได้ดำเนินการแปรรูปไม้ก็เป็น ความผิดอยู่แล้ว ดังนั้น ข้อที่ว่าโรงงานแปรรูปไม้ที่ตั้งขึ้นจะใช้ทำการแปรรูปไม้ที่หวงห้ามหรือแปรรูปไม้ที่มีใช้ ไม้หวงห้ามจึงหาเป็นข้อสำคัญไม่ ส่วนที่พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า “บทบัญญัติ แห่งมาตรา ๔๘ มิให้ใช้บังคับในกรณีดังต่อไปนี้... (๔) การแปรรูปไม้หรือมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองที่มีใช้ ไม้หวงห้าม” นั้นเป็นข้อยกเว้นเฉพาะการแปรรูปไม้หรือมีไม้แปรรูปไว้ในครอบครองที่มีใช้ไม้หวงห้ามเท่านั้น ไม่มีข้อใดบัญญัติยกเว้นเกี่ยวกับการตั้งโรงงานแปรรูปไม้ การที่จำเลยทั้งสองตั้งโรงงานแปรรูปไม้ด้วยเครื่องจักร โดยมิได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ แม้ไม้ที่นำมาแปรรูปมิใช่ไม้หวงห้ามก็ ตาม จำเลยทั้งสองก็ต้องมีความผิดตามกฎหมายดังกล่าวอีกกระทงหนึ่ง เหตุผลต่าง ๆ ที่จำเลยทั้งสองยกขึ้น กล่าวในฎีกาฟังไม่ขึ้น

พยาน

โสพิทย์ คงกะเกตุ

พศัญญ์ เทศะบำรุง

จินดา บุญศรี

ศาลจังหวัดพทลง